

de zbor” întruchipat de *Pasărea măiastră* brâncușiană, sunt domolite de pasaje „dulci, cantabile”, bogat ornamentate, secvențate, supraetajate. În interpretarea lui Pablo Barragán sunetele clarinetului se arcuiau în fraze catifelate ce rotunjeau asperitățile, urmând parcă regulile punctuației poetice și dezvăluind astfel plăcerea de „a spune povești” sau de a picta a clarinetistului spaniol.

Sonata pentru violoncel solo de **Gaspard Cassadó** a adus cu sine, prin intermediul unei tehnici virtuozice, precis articulate, elocvente a lui Andrei Ioniță, ecouri din rigoarea *Suitelor pentru violoncel solo* de J. S. Bach, dar și ceva din *feroarea* și *patosul* de coloratură iberică, exprimate în vitalitatea delirantă a ritmurilor dansante, ceva din *visarea* de nuanță metafizică, prin flageoletele translucide, *ceva* din neliniștea și misterul, dar și din *pasionalitatea* cu accente tragice, și ele specifice spiritului hispanic. Ca interpret care posedă în repertoriu lucrări de Rachmaninov și Șostakovici, violoncelistul Andrei Ioniță a conturat cu o virtuozitate fulminantă spiritul exotic, compozit al piesei.

Compozitorul și clarinetistul ungar **Belá Kovács** a adus *Un Omagiu lui de Falla, pentru clarinet solo*, într-o piesă scurtă, născută din sunete germinative, pe al căror crescendo sunt inserate o serie de aluzii, chiar citate cu inflexiuni folclorice din unele partituri ale lui de Falla. Pablo Barragán a reanimat,

din nou, *duhul* sunetelor, creând o atmosferă transfigurată ce potența valoarea nostalgică a evocării.

Splendida lucrare a lui **Manuel de Falla**, *Fantezia Baetica pentru pian solo*, a fost cântată de Juan Pérez Floristán cu o adevărată voluptate în *definirea* fiecărui sunet, a fiecărui detaliu, a fiecărei pulsiiuni pasionale, și, în același timp, cu o *voluptate cromatică* aproape... enesciană! Captivantă, de asemenea, abilitatea sa de a da coerență combinației dintre puternica amprentă populară andaluză și arpeggierele suple, diafane, de influență impresionistă.

În fine, *Trio-ul op. 114 pentru pian, violoncel și clarinet* de **Johannes Brahms** i-a adus împreună pe tinerii artiști, pentru a dezlănțui sau tempera valurile sonore ce se revarsă și se retrag în contrapunctări masive, pătimașe, ori valsante, sau prin elegii cantabile, romantic-sentimentale din muzica brahmsiană, „ghidați” de timbrul luminos al clarinetului. Afinitatea conceptual-expresivă dintre interpreți a conferit cântului lor sincronicitate, omogenitate stilistică, eleganță și profunzime. Seara s-a încheiat cu unul dintre *Dansurile argentinienne* de Alberto Ginastera, grațios, interiorizat, visător, solicitat ca supliment de către publicul extrem de numeros din sala Ateneului Român.

Despina PETECEL THEODORU

Muzica între pasiune și profesie

La mijlocul lunii octombrie, Orchestra Juriștilor din Germania a susținut un interesant concert la București, în cadrul căruia oaspeții veniți dintr-una dintre țările cu o vastă tradiție artistică i-au invitat alături de ei și pe elevii Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti din București, într-o frumoasă colaborare menită a promova tinerele talente autohtone. De altfel, Orchestra Juriștilor din Germania înființată în anul 2008, ca o dorință a unui grup de juriști de a relua tradiția îmbinării celor două domenii pe care au realizat-o și mari compozitori precum Robert Schumann sau Piotr Ilici Ceaikovski, are printre dezideratele sale tocmai promovarea tinerelor talente din toată Europa, alături de aspectul caritabil al concertelor sale care contribuie la diverse campanii cu impact social.

Avându-l la pupitrul dirijoral pe Martin Lill, director artistic și dirijor al Hannoversche Orchestervereinigung și profesor la Academia de muzică din același oraș, Orchestra Juriștilor din Germania, a propus în cadrul concertul din 14 octombrie organizat în colaborare cu Colegiul Național de Arte Dinu Lipatti un program atractiv ce a debutat cu *Uvertura Hebridele* de Felix Mendelssohn-Bartholdy, o partitură a cărei dificultate rezidă din caracterul său în mare parte descriptiv pe care Orchestra Juriștilor din Germania a prezentat-o într-o variantă remarcabilă din punct de vedere al implicării muzicienilor juriști și al capacității lor de a transmite cât mai convingător semnificațiile muzicii lui Mendelssohn-Bartholdy. Au urmat apoi trei momente în care pe scena Sălii Mari a Ateneului Român au evoluat în ipostază solistică trei dintre cei mai talentați elevi ai Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti, aceștia putând reprezenta posibile vârfuri ale generațiilor de mâine. Mai întâi l-am remarcat pe foarte talentatul Ștefan Aprodu în *Variațiuni pe o temă originală op. 15* de Henryk Wieniawski, într-un aranjament pentru vioară și orchestră realizat de Laura Manolache, care a impresionat prin modul în care la o vârstă încă fragedă a realizat o versiune în care a construit cu o surprinzătoare maturitate punctele culminante ale miniaturii lui Wieniawski ce i-a oferit și ocazia de-a face dovada unei tehnici de bun nivel.

A urmat apoi Elis Alecu însoțit în părțile a II-a și a III-a ale *Concertului nr. 2 pentru clarinet și orchestră* de Carl Maria von Weber de dirijorul Andrei Ștefan Racu, alături de care a prezentat o variantă ce i-a reliefat suplețea sunetului și o anumită naturalitate a frazării, pentru ca finalul primei jumătăți a concertului de duminică să-i aparțină tinerei liceene Sofia Blându care a dovedit în *Kol Nidrei* pentru violoncel și orchestră de Max Bruch o remarcabilă siguranță interpretativă ce i-a potențat sunetul cald și se poate constitui într-un argument pentru o viitoare carieră de bun nivel. Partea a doua a concertului a stat sub semnul muzicii lui Ludwig van Beethoven, din care Orchestra Juriștilor din Germania a prezentat unul dintre cele mai emblematice opusuri, *Simfonia a V-a a destinului*, într-o variantă, în care în ciuda anumitor inexactități firești, am remarcat ambiția membrilor orchestrei de a interpreta o partitură dificilă chiar și pentru profesioniști și de a demonstra astfel că atunci când tradiția nu dispăre, marea muzică poate fi accesibilă chiar și celor care nu fac o profesie din arta sunetelor. În acest sens, ar fi de menționat că prin îmbinarea experimentaților juriști germani cu tinerii muzicieni români, concertul a demonstrat că muzica poate fi interpretată cu aceeași dorință de a transmite frumosul indiferent dacă aceasta este doar o pasiune sau din contră va reprezenta profesia pentru care cei care încă sunt elevi se pregătesc cu sârg.



Martin Lill

Mădălin Alexandru STĂNESCU